

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **JUDr. Ing. O. L., IČO X**
sídlem P. 151/10, X P.

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. 1731035/18/3106-50524-705249, ve věci prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 10. 9. 2018 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ve věci prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení ze dne 3. 9. 2018, č. j. 1731035/18/3106-50524-705249, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 7. 3. 2017 o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení za 3. čtvrtletí roku 2016.

B. Žaloba

2. Žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Namítal, že žalovaný neprovedl řádný výklad pojmu ospravedlnitelný důvod a nestanovil jeho mantinely. Žalobce poukazoval ve své žádosti o prominutí pokuty na tři oblasti, které by měl

žalovaný zvážit při posuzování ospravedlnitelného důvodu pro prominutí pokuty: 1. zda se žalobce mohl domnívat, že své povinnosti ohledně kontrolního hlášení má za splněné, 2. zda si byl žalobce vědom toho, že kontrolní hlášení bylo považováno za neúčinné z důvodu nevyplnění jedné kolonky, 3. zda pokuta ve výši 50 000 Kč není vzhledem k majetkovým poměrům žalobce nepřiměřená.

3. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že při podávání kontrolního hlášení postupoval v rozporu s právními předpisy. Žalovaný měl za to, že žalobce porušil § 101a odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), tím, že kontrolní hlášení neodpovídalo formátu a struktuře zveřejněné správcem daně. K tomu žalobce sdělil, že mu není známo, že by Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj zveřejnil formát a strukturu formuláře kontrolního hlášení; učinilo tak pouze Generální finanční ředitelství, které však nelze považovat za k tomu příslušný orgán. Nelze tak tvrdit, že žalobce věděl nebo mohl vědět, že svým postupem porušuje právní předpisy.
4. Žalobce dále brojil proti obsahu výzvy Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 3. 11. 2016, č. j. 3340997/16/3207-51523-802038, ze které žalobce nepochopil, že důvodem jejího vydání bylo nevyplnění kolonky v kontrolním hlášení. Správce daně ve výzvě nesdělil žalobci srozumitelným způsobem důvod neúčinnosti jeho kontrolního hlášení, proto je ospravedlnitelné, že žalobce své pochybení nenapravit. Žalobce doplnil, že i kdyby žalovaný ve výzvě pochybení řádně popsal, nemohlo by nevyplnění kolonky být důvodem neúčinnosti podání. Podle žalobce je nesmyslné považovat toto pochybení za neuskutečnění podání v požadovaném formátu a struktuře. Formát a struktura nemá s (ne)vyplněním kolonky nic společného.
5. Žalobce dále namítal, že správce daně odmítl posoudit otázku likvidační funkce pokuty ve výši 150 000 Kč, respektive 50 000 Kč s odkazem na to, že tato skutečnost nemůže být ospravedlnitelným důvodem. Majetkové poměry však jsou vždy ospravedlnitelným důvodem pro prominutí, neboť pokutu v uvedené výši bude jinak pocítovat osoba s vysokými příjmy, a jinak osoba bez příjmů. Smyslem pokuty je „*postihnout chování delikventa se stejnou citelností*“. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že žalobce majetkové poměry nedoložil, protože žalovaný sám disponuje obsáhlými informacemi o osobních poměrech žalobce, nic mu tak nebránilo tyto informace poměřit s výší uložené pokuty a posoudit, zda ji lze považovat za likvidační.
6. Žalobce se v žalobě dále ohradil proti tomu, že jej žalovaný při posouzení ospravedlnitelných důvodů označil za daňového profesionála. Žalobce uvedl, že nemá „žádný patent na rozum. V tomto jsem se utvrdil rozbořem mých „daňových názorů“, které v letech 2016 – 2017 posuzoval Nejvyšší správní soud. Při vytváření rozboru jsem vyšel z informací dostupných na webu <https://oadvokatech.ospravedlnosti.cz/> Zde je k mé osobě evidováno 17 případů řešených Nejvyšším správním soudem, kdy v 11 případech mi soud přisvědčil, avšak v 6 nikoliv. Jak vidno, každý můj třetí názor byl mylný, což ze mě dělá osobu s ryze průměrnou daňovou znalostí – školskou terminologií něco mezi dvojkařem a trojkařem. Předpoklad, který žalovaný ohledně mé znalosti formuloval, je proto neopodstatněný. Obzvláště za situace, kdy správný výklad daňových zákonů se dnes pro jejich absolutní nepřehlednost a složitost stává ryzí loterií“.
7. Žalobce uzavřel, že je v současné době „pravomocně odsouzeným pachatelem jiného správního deliktu, kdy ani sebelepší výsledek řízení o prominutí na tom nemůže nic změnit. S ohledem na okolnosti případu, jeho de facto vymizelou společenskou nebezpečnost, však nelze považovat za

spravedlivé, abych nesl tíhu trestu ve výši 50 000 Kč.“ Žalovaný podle žalobce pochybil, pokud nezohlednil všechny skutečnosti tvrzené žalobcem v žádosti o prominutí pokuty, proto je napadené rozhodnutí nezákonné dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

C. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že se žalobce jako profesionál v odvětví daňového práva měl seznámit k pokyny k vyplnění kontrolního hlášení, které jsou prostřednictvím stránek finanční správy dostupné široké veřejnosti. Žalobce si také mohl ověřit správnost podávaného formátu a struktury svého podání kontrolním nahráním souboru na daňovém portálu. Tyto úkony lze od žalobce s ohledem na jeho profesní zaměření očekávat a argumentace, že žalobce nepostřehl nevyplnění jedné z kolonek a do vydaného rozhodnutí o pokutě nevěděl o neúčinnosti celého kontrolního hlášení, se žalovanému jeví jako nepřípadná. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se neodvolal proti rozhodnutí, jímž správce daně uložil žalobci pokutu, a tedy nenapadl její zákonnost rozhodnutí o uložení pokuty, resp. splnění podmínek pro její uložení.
9. Podle žalovaného Generální finanční ředitelství je dle § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jedním z orgánů finanční správy a ve spojení s § 10 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „d. ř.“), je rovněž správcem daně. Generální finanční ředitelství tedy bylo oprávněno stanovit závazný formát a strukturu elektronických podání.
10. K vlastní pokutě sdělil, že její výše (50 000 Kč) je stanovena zákonem paušálně, žalovaný proto nemá možnost výši pokuty moderovat. Dodal, že ospravedlnitelný důvod ve smyslu § 101k odst. 2 ZDPH se vždy musí vztahovat k nepodání kontrolního hlášení. Pokud tedy tvrzená ekonomické situace objektivně nebránila žalobci kontrolní hlášení podat, nelze ji při prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení zohlednit. Žalovaný doplnil, že správce daně žalobci prominul pokutu ve výši 100 000 Kč z celkové výše pokuty 150 000 Kč.
11. Žalovaný uzavřel, že ve vedeném řízení nebyly shledány žádné okolnosti, které by ve smyslu § 101k odst. 2 ZDPH zakládaly existenci ospravedlnitelného důvodu. Žalovaný se již nezabýval vyhodnocením dodatkových kritérií přípustnosti prominutí dle § 259c odst. 1 d. ř.

D. Replika žalobce

12. Žalobce v replice ze dne 27. 11. 2018 reagoval na vyjádření žalovaného tak, že dle jeho názoru postup žalovaného pramení z absolutního nepochopení smyslu a účelu ukládání pokuty. Promíjení má sloužit k „oddělení zrna od plev“, tj. k oddělení skutečných podvodníků či subjektů haticích odhalování závažných daňových podvodů od subjektů – řádných podnikatelů – v jejichž případě žádné závažné riziko nehrozilo. Za ospravedlnitelnou pokutu by při zohlednění všech argumentů uvedených v žalobě bylo možno považovat pokutu nanejvýš v řádech tisíců, pakliže vůbec nějakou. Nelze totiž pomíjet, že i složitý proces dovolávání se spravedlnosti je svým způsobem trestem. Jakékoliv další (finanční) trestání tak již postrádá smysl.

E. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

13. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce zaslal správci daně datovou zprávou 24. 10. 2016 a následně dne 25. 10. 2016 dokument nazvaný „kontrolní hlášení podle § 101c a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (ZDPH)“.
14. Výzvou ze dne 3. 11. 2016 vyzval správce daně žalobce k podání kontrolního hlášení za 3. čtvrtletí 2016 v náhradní lhůtě do 5 dnů ode dne oznámení této výzvy. V odůvodnění správce daně žalobci sdělil, že na základě porovnání údajů o dodavatelsko-odběratelských transakcích vykázaných na kontrolních hlášeních plátců za výše uvedené období zaznamenal v oddílu B. 2 kontrolního hlášení jiného plátce záznam o přijatých zdanitelných plněních od daňového subjektu. Proto správce daně vyzval žalobce k podání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě.
15. Na výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 24. 11. 2016, ve kterém správci daně sdělil, že po kontrole zjistil, že kontrolní hlášení podal v souladu se zákonnými požadavky, jako dvě předešlá hlášení, u kterých správce daně problém neshledal. Postup správce daně tak považoval za výsledek nějakého nepochopení, chyby, přepjatého formalismu či účelového jednání.
16. Správce daně vydal platební výměr na pokutu za nepodání kontrolního hlášení ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3529011/16/3207-51523-802038, kterým žalobci vyměřil pokutu ve výši 50 000 Kč. V odůvodnění vysvětlil, že podání žalobce nebylo učiněno ve struktuře zveřejněné správcem daně. V podání nebyla vyplněna položka „email“ nebo „ID datové schránky“, proto správce daně na podání hleděl jako na podání neúčinné ve smyslu § 101a odst. 4 ZDPH. Správce daně v platebním výměru žalobce poučil, že se může odvolat. Žalobce proti platebnímu výměru nebrojil odvoláním, proto platební výměr nabyl právní moci dne 21. 1. 2017.
17. Dne 7. 3. 2017 požádal žalobce u správce daně o prominutí pokut za nepodání kontrolních hlášení za období I. - III. čtvrtletí roku 2016, vyměřených na základě rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3514895/16/3207-51523-802038, č. j. 3514896/16/3207-51523-802038 a č. j. 3529011/16/3207-51523-802038 (pozn. soudu: poslední platební výměr se vztahuje k posuzované věci). Namítal, že nepostřehl nevyplnění jedné z kolonek a netušil, že to bude mít za následek neúčinnost celého kontrolního hlášení. To se dozvěděl až z rozhodnutí o pokutě. Z výzev žalovaného nebylo zřejmé, z jakých důvodů je jeho kontrolní hlášení považováno za neúčinné, proto vždy reagoval tak, že kontrolní hlášení bylo řádně podáno. V další části žádosti žalobce poukazoval na ústavní aspekty moderace výše pokuty a na své osobní poměry – je ženatý, má dvě děti ve věku 2 a 5 let a jediným příjmem jeho manželky je rodičovský příspěvek. Ohledně výše svých příjmů žalobce odkázal na skutečnosti známé správci daně. V žádosti žalobce brojil proti výzvě ze dne 3. 11. 2016 a žádal, aby správce daně pokutu moderoval.
18. Žalobce na žádost o prominutí pokut reagoval třemi rozhodnutími, přičemž promínil pokuty vyměřené rozhodnutími správce daně ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3514895/16/3207-51523-802038, č. j. 3514896/16/3207-51523-802038. Žádost o prominutí pokuty vyměřené rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3529011/16/3207-51523-802038, žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2219623/17/3207-51523-802038, zamítl. Toto rozhodnutí k žalobě ze dne 8. 8. 2017 Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 5. 2018, č. j. 22 Af 89/2017-30, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

19. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 3. 9. 2018, č. j. 1731035/18/3106-50524-705249, kterým žádost žalobce o prominutí pokuty vyměřené rozhodnutím správce daně ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3529011/16/3207-51523-802038, opětovně zamítl.

F. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
21. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správce daně o zamítnutí žádosti žalobce o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení, proti kterému není podle § 259 odst. 4 d. ř. přípustný opravný prostředek, který by bylo nutné vyčerpat před podáním žaloby. Žalobce byl tedy oprávněn proti napadenému rozhodnutí brojit přímo žalobou podle § 65 s. ř. s.
22. V posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení za 3. čtvrtletí roku 2016, která byla žalobci uložena ve výši 50 000 Kč podle § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH.
23. Podle § 101k odst. 1 ZDPH je *plátce oprávněn požádat správce daně o prominutí pokuty podle § 101h odst. 1 písm. b) až d)*. Podle druhého odstavce téhož ustanovení *správce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu podle odstavce 1, pokud k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem plátce*. Podle § 259c odst. 1 d. ř. *při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem*. Rozhodnutí o prominutí příslušenství daně (pokuty) podle § 101k odst. 2 ZDPH ve spojení s § 259c odst. 1 d. ř. je vydáváno na základě správního uvážení (*správce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu ...*).
24. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce požádal o prominutí pokuty za I., II., a III. čtvrtletí roku 2016. První dvě pokuty, tedy za I. a II. čtvrtletí roku 2016, mu žalovaný v plné výši prominul, aniž by zkoumal konkrétní okolnosti obou případů. Vycházel z pokynu GFŘ a z jeho oddílu II.3.A bodu 11, podle kterého *„daňový subjekt má možnost obecného prominutí dvou pochybení vztahujícím se k plnění povinností u kontrolního hlášení a základajícím vznik pokuty*“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že u žádosti o prominutí pokuty za I. a II. čtvrtletí roku 2016 naplnění parametru bodu 11 bez dalšího zakládalo existenci ospravedlnitelného důvodu a vedlo k prominutí pokut.
25. Žalobce však žádal o prominutí pokuty i za III. čtvrtletí roku 2016. Jelikož se jednalo již o třetí žádost o prominutí pokuty, nemohl žalovaný aplikovat bod 11 pokynu GFŘ a prominout pokutu bez dalšího posuzování, ale musel zkoumat konkrétní okolnosti uvedené v žádosti o prominutí pokuty, které měly dle žalobce být shledány ospravedlnitelným důvodem.
26. Žalovaný se neomezil na posouzení ospravedlnitelných důvodů uvedených pouze v pokynu GFŘ, ale poté, co žalovaný vyloučil použití bodu 11 pokynu GFŘ, přistoupil k výkladu pojmu ospravedlnitelný důvod na základě správního uvážení s ohledem na konkrétní tvrzení žalobce. Žalovaný tedy jednal v souladu se závazným právním názorem uvedeným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2018, č. j. 22 Af 89/2017-30, který přezkoumal první rozhodnutí o žádosti o prominutí pokuty ze dne 24. 5. 2017, č.

j. 2219623/17/3207-51523-802038. Žalovaný v uvedeném rozhodnutí správci daně vytkl, že toliko odkázal na pokyn GFŘ, aniž by provedl vlastní přezkoumatelnou úvahu o tom, zda u žalobce existovaly konkrétní okolnosti podřaditelné pod pojem ospravedlnitelný důvod. Krajský soud si je vědom, že žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že pokyn GFŘ obsahuje taxativní výčet ospravedlnitelných důvodů, ale následně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda by naplnění ospravedlnitelného důvodu nebylo možné spatřovat ve skutečnostech, které žalobce uvedl v žádosti o prominutí pokuty. Žalovaný tak nad rámec pokynu GFŘ samostatně zkoumal konkrétní okolnosti posuzované věci a vyslovil úvahu o tom, zda by bylo možné je podřadit pod pojem ospravedlnitelný důvod. Žalovaný v tomto směru nepochybil.

27. Z žádosti o prominutí pokuty vyplývá, že žalobce namítal tyto skutečnosti: že nepostřehl nevyplnění jedné z kolonek kontrolního hlášení, že měl za to, že kontrolní hlášení řádně podal a výzva ze dne 3. 11. 2016 nedávala smysl, jelikož netušil, že se kontrolní hlášení stalo ex lege neúčinným. Žalobce tedy v žádosti o prominutí pokuty (shodně jako v žalobě) brojil proti obsahu výzvy a tomu, že se z ní nemohl dozvědět o povaze svého pochybení.
28. K tomu krajský soud sděluje, že žádost o prominutí pokuty směřovala proti vlastnímu vyměření pokuty; žalobce měl za to, že platební výměr na pokutu neměl být vůbec vydán. Dle krajského soudu se však jedná o námitku, kterou měl žalobce namítat v odvolání proti platebnímu výměru na pokutu, nikoli v žádosti o prominutí pokuty. Z výzvy je zřejmé, že správce daně na absenci vyplnění kolonky žalobce skutečně neupozornil a vydal platební výměr, což mohl žalobce v odvolání proti platebnímu výměru namítat a jeho vydání tak zpochybnit. Žalobce však – ač byl o opravném prostředku řádně poučen – proti platebnímu výměru nebrojil, nenamítal, že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. V žádosti o prominutí pokuty ani netvrdil, že odvolání nemohl podat. Platební výměr za této situace nabyl právní moci a byl vykonatelný.
29. Žalobce zpochybnil zákonnost vyměření pokuty s odůvodněním, že si nemohl být vědom vad kontrolního hlášení, až prostřednictvím institutu prominutí pokuty, který však lze považovat za institut výjimečný, zhojující přísnost zákona s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Orgány finanční správy umožnily žalobci prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení ve dvou případech, aniž by se zabývaly obsahem těchto porušení. V posuzované věci se však jednalo o již třetí pochybení žalobce, proto musel žalovaný pečlivě zkoumat, zda lze v případě žalobcem tvrzených okolností shledat ospravedlnitelný důvod pro prominutí daně, a dospěl k závěru, že tomu tak není.
30. Žalovaný se při výkladu neurčitěho právního pojmu „ospravedlnitelný důvod“ zabýval jednotlivými tvrzeními žalobce, konkrétně že si nevšiml nevyplnění jedné z kolonek kontrolního hlášení a nevěděl, že kvůli této vadě bude nazíráno na kontrolní hlášení jako na neúčinné, což bude mít za následek neúčinnost celého kontrolního hlášení, a že výzva byla neurčitá. Při své úvaze a výkladu neurčitěho pojmu žalovaný zohlednil, že je žalovaný advokátem se specializací na daňové právo a předseda rady spolku Unie daňových poplatníků. Žalovaný pohlížel na žalobce jako na osobu, která se veřejně hlásí k odbornému výkonu své činnosti jako příslušník určitého stavu a dává tím najevo, že je schopna jednat s odpovídající znalostí a pečlivostí. Za takové situace se žalobce měl seznámit s pokyny k vyplnění kontrolního hlášení, které jsou známy veřejnosti díky jejich zveřejnění na internetových stránkách finanční správy. Žalobce si dle žalovaného mohl ověřit správnost podávaného formátu a struktury kontrolním nahráním souboru na daňovém portálu a tím zjistit, zda při kontrolním hlášení nepochybil.

31. Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat, zda žalovaný vydal rozhodnutí v řádném procesu vymezeném normami hmotného i procesního práva, s vyloučením případné svévole při naplňování obsahu neurčitého právního pojmu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 5 A 131/2001-86, „*na soudu je, aby posoudil, zda toto uvážení vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, zda odpovídá zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem*“. Krajský soud toliko zkoumá, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení, nebo jej nezneužil. Není oprávněn zasahovat do správního uvážení žalovaného, měnit je či je nahrazovat vlastním, neboť není další instancí v rámci správního řízení, ale právě a pouze soudem vykonávajícím přezkum.
32. Krajský soud proto v posuzované věci zkoumal, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, přičemž odlišný náhled žalobce na způsob hodnocení rozhodujících skutečností není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci krajský soud nezjistil, že by závěry žalovaného nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce. Závěry, k nimž žalovaný dospěl, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Krajský soud zjistil, že žalovaný nejprve zkoumal, zda nejsou naplněny důvody pro prominutí pokuty dle pokynu GFŘ, a jelikož je neshledal, samostatně zvážil okolnosti vztahující se k žalobci. To, že zohlednil odborné zaměření činnosti žalobce, jeho zkušenosti s daňovou problematikou a skutečnost, že v období jednoho roku se jedná o třetí pochybení při podání kontrolního hlášení, nelze shledat excesivní úvahou.
33. Krajský soud dále uvádí, že řízení o prominutí pokuty je řízením zahájeným na návrh daňového subjektu, který má povinnost nejen tvrdit důvody pro prominutí pokuty, ale tyto důvody také osvědčit. Žalovaný tak neměl povinnost v rámci posouzení případné moderace pokuty samostatně vyhledávat informace o osobních poměrech žalobce. Nadto krajský soud uvádí, že otázkou přípustnosti či nepřípustnosti moderace pokuty se měl žalovaný zabývat toliko za situace, pokud by shledal ospravedlnitelný důvod pro prominutí pokuty. V posuzované věci tyto důvody neshledal, jeho úvahy o moderaci pokuty tak byly nadbytečné, což však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Krajský soud uzavřel, že prominutí pokuty je specifický prostředek liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně. Za ospravedlnitelný důvod tak nelze považovat tvrzenou nezákonnost rozhodnutí správce daně. Pokud žalobce nepodal proti platebnímu výměru odvolání, ač tak učinit mohl, nemůže se účinně dovolávat ochrany svých práv prostřednictvím prominutí pokuty.

G. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Olomouc 26. července 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.